

И Боян продължаваше да рони сълзи. Все по-черни мисли го обземаха и той реши:

— Няма да ида на изпит!

— Колко пари струва една читанка? — рече баба му.

Дали добре чу Боян? Баба му го питаше?

— Кажи де, — и тя развжрзваше едно вжзелче от кжрпа.

— Четири гроша, — отговори Боян.

— Хайде при Александра да ти купя нова читанка. Дядо ти ми е дал да му скрия тия пари за тютюн, ама . . . Побжрзай да се измиеш, гурльо, че да не закжснееш, — го подкани баба му.

Светна пред очите на Боянчо, като че ли ясно слжнце огрея. Александжр бе книжаря. Значи, нова читанка ще има. И тя ще бжде най-чиста от всички читанки. И ще го похвалят и учители и всички.

И ето го нашия Боян на изпита напременен, весел, горд и . . . с нова-новеничка читанка.

— Че защо си купил нова читанка, — го пита другаря му — кжсичкия Георги.

— Ех. . . за изпита.

Георги го погледна завистливо.

Боян нетжрпеливо чакаше реда си.

Когато произнесоха името му, всички наостриха уши. Защото той минаваше за силен ученик.

Най-пжрво — задачи. Той решаваше тях с леснина и усмихнат. След това разказва нещо из отечествознанието. И с туптяще сжрдце чакаше да дойде реда до новата читанка.

— Нека прочете нещо, — каза един от учителите.

Най-сетне! И Боян се накани да тржгне кжм чина си и вземе новата читанка. Какво ли ще кажат всички като видят, че е сжвсем нова?

— Да не губим време, той чете отлично, — отговори Бояновият учител.

— Много добре, много добре, хайде иди си тогава, — чу Боян глас, който му се стори, че тжтне из под земята.

Боян се слиса. Не погледна и не видя никого и нищо. Потжна в земята. Нещо зашумя в ушите му. Олово като че ли наляха в гжрдите му. И той не мо-